

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 80/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivanou Michalíkovou, M. Pišúta 919/2, Liptovský Mikuláš, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7 C/119/2012-165 z 15. mája 2014, uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 9 Co/654/2014-171 z 28. augusta 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 270/2015 zo 4. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C/119/2012-165 z 15. mája 2014, uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co/654/2014-171 z 28. augusta 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 270/2015 zo 4. júna 2015.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«... V predmetnej právnej veci porušovateľ 3) konal ako prvostupňový súd a rozhodoval o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie advokáta. Prvostupňový súd uznesením zo dňa 15.05.2014, sp. zn.: 7C/119/2012 (ďalej len „uznesenie prvostupňového súdu“), sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal. Porušovateľ 2) Uznesením zo dňa 28.08.2014, č. k.: 9Co/654/2014 (ďalej len „uznesenie odvolacieho súdu“), uznesenie prvostupňového súdu potvrdil. Uznesenie prvostupňového súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 23.10.2014. Sťažovateľ podal dovolanie vo veci samej proti Rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 14.11.2013, sp. zn.: 10Co/214/2013. Porušovateľ 1) ako dovolací súd konanie o dovolaní zastavil z dôvodu, že dovolateľ nebol zastúpený advokátom, do spisu nezaložil plnú moc ani nepožiadal Centrum právnej pomoci o ustanovenie zástupcu pre dovolacie konanie z radov advokátov.

Sťažovateľ má za to, že konaním a rozhodnutiami porušovateľov 1) až 3) došlo k porušeniu jeho základných práv tak, ako je to uvedené v čl. II. tejto sťažnosti. Rozhodnutiam porušovateľov 1) až 3), ktorými boli porušené základné práva sťažovateľa, predchádzalo nasledovné konanie:

Dňa 14.02.2014 podal sťažovateľ ako žalobca dovolanie proti Rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 14.11.2013, sp. zn.: 10Co/214/2013. Okresný súd Liptovský Mikuláš podaním zo dňa 25.02.2014 vyzval sťažovateľa, aby dovolanie doplnil o udelenie plnej moci advokátovi. Na túto výzvu sťažovateľ reagoval tak, že podal dňa 11.03.2014 konajúcemu súdu žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie advokáta. Túto žiadosť následne sťažovateľ na výzvu súdu doplnil vyplneným tlačivom pre dokladovanie jeho pomerov.

Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením zo dňa 15.05.2014, sp. zn.: 7C/119/2012, sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal. Pokiaľ sa týkalo žiadosti sťažovateľa o ustanovenie advokáta, súd len konštatoval túto skutočnosť a bez ďalšieho primeraného vysvetlenia iba citoval ust. § 30 O.s.p.

Krajský súd v Žiline ako odvolací súd uznesením zo dňa 28.08.2014, sp. zn.: 9Co/654/2014, potvrdil uznesenie prvostupňového súdu s odôvodnením, že zistené majetkové pomery a samotná výška súdneho poplatku neodôvodňujú oslobodenie od súdnych poplatkov, keď navyše súdny poplatok je možné uhradiť aj v splátkach. Odvolací súd preto uznesenie prvostupňového súdu ako vecne správne potvrdil. Žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie advokáta sa odvolací súd vôbec nezaoberal a svoju prieskumnú pôsobnosť nezamerl ani na to, či bol sťažovateľ zo strany prvostupňového súdu dostatočne a správne poučený vo vzťahu k možnosti požiadať Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta.

Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením zo dňa 04.06.2015, sp. zn.: 3 Cdo 270/2015, konanie o dovolaní zastavil a žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. Dovolací súd skúmal, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať. Dospel k záveru, že tieto podmienky splnené neboli, preto konanie zastavil. Dovolací súd konštatoval, že v prípade predloženia plnomocenstva na zastupovanie v dovolacom konaní ide o odstrániteľný nedostatok, pre ktorý súd má povinnosť urobiť vhodné opatrenia. Až v prípade, ak sa tento nedostatok napriek vhodným opatreniam nepodari odstrániť, konanie zastaví. Dovolací súd uzavrel, že sťažovateľ bol poučený o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci v uznesení prvostupňového súdu zo dňa 15.05.2014. Pokiaľ napriek výzvam a poučeniam nezaložil do spisu plnú moc udelenú advokátovi na jeho zastupovanie v dovolacom konaní ani nepožiadaval Centrum o ustanovenie zástupcu pre dovolacie konanie z radov advokátov, zostal nedostatok osobitnej podmienky právneho zastúpenia v dovolacom konaní neodstránený. Preto dovolací súd konanie zastavil.

S vysloveným právnymi názormi porušovateľov 1) až 3), ich postupom a vydanými uzneseniami sťažovateľ nesúhlasí a má za to, že týmito rozhodnutiami boli porušené jeho základné práva tak, ako je to uvedené v čl. II. tejto sťažnosti...»

Sťažovateľ vo veci samej navrhuje, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], dátum narodenia: [REDAKOVANÉ], trvalé bytom: [REDAKOVANÉ], okres Liptovský Mikuláš, podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom a uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 15.05.2014, v konaní vedenom pod sp. zn.: 7C/119/2012, postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.08.2014, v konaní vedenom pod sp. zn.: 9Co/654/2014 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 04.06.2015, v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 Cdo 270/2015, porušené boli.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 04.06.2015, sp. zn.: 3 Cdo 270/2015, zrušuje.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu č. k. 7 C/119/2012-165 z 15. mája 2014, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnuté uznesenie okresného súdu preskúmal v odvolacom konaní. Krajský súd rozhodol uznesením č. k. 9 Co/654/2014-171 z 28. augusta 2014. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 9 Co/654/2014-171 z 28. augusta 2014, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa o nepriznaní oslobodenia od platenia súdnych poplatkov a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 270/2015 zo 4. júna 2015, ktorým najvyšší súd konanie o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 10 Co 2014/2013 zo 14. novembra 2013 zastavil. Rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť skôr ako dva mesiace pred doručením sťažnosti a v tejto časti je sťažnosť podaná oneskorene.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36]. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Z judikatúry ESLP, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy

ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd a najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektovali, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd rozhodol arbitrárne, keď potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým sťažovateľovi nebolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, a najvyšší súd napadnuté uznesenie o zastavení dovolacieho konania neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými námietkami sťažovateľa. Podľa názoru sťažovateľa uznesenie krajského súdu č. k. 9 Co/654/2014-171 z 28. augusta 2014 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 270/2015 zo 4. júna 2015 sú arbitrárne a zjavne neodôvodnené, pretože procesné poučenia o právach sťažovateľa podľa § 30 Občianskeho súdneho poriadku neboli zo strany konajúcich všeobecných súdov uskutočnené riadne a úplne. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. 3 Cdo 270/2015 zo 4. júna 2015 najvyšší súd uviedol:

«... Dovolateľ v dovolacom konaní musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.). Toto ustanovenie zakotvuje osobitnú podmienku dovolacieho konania, ktorej nedostatok je odstrániteľný, avšak len za súčinnosti dovolateľa. Ak táto podmienka zostane nesplnená, dovolací súd konanie zastaví.

Účastníka, ktorý požiada o ustanovenie advokáta a u ktorého sú predpoklady, aby bol oslobodený od súdnych poplatkov, súd odkáže na Centrum právnej pomoci. O tejto možnosti súd účastníka poučí (§ 30 O. s. p.).

Okresný súd Liptovský Mikuláš písomne 25. februára 2014 vyzval žalobcu, aby v lehote 10 dní založil do spisu plnú moc udelenú advokátovi za účelom jeho zastupovania v dovolacom konaní (§ 241 ods. 4 O. s. p.). Žalobca na uvedenú výzvu reagoval tak, že písomným podaním z 11. marca 2014 (č. l. 144 spisu) požiadal súd o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie v dovolacom konaní. Okresný Liptovský Mikuláš uznesením z 15. mája 2014 č. k. 7 C 119/2012-165, právoplatným 23. októbra 2014, žalobcovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a zároveň ho v odôvodnení tohto uznesenia poučil podľa § 30 O. s. p. a odkázal ho so žiadosťou o ustanovenie advokáta na Centrum právnej pomoci (ďalej len „Centrum“).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorému bola vec predložená na rozhodnutie o dovolaní, sa 29. apríla 2015 obrátil na Centrum so žiadosťou o oznámenie, či žalobca požiadal o ustanovenie zástupcu pre dovolacie konanie z radov advokátov. Centrum listom zo 7. mája 2015 oznámilo, že žalobca nepodal žiadosť o poskytnutie právnej pomoci a o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie v konaní o dovolaní, ktoré podal proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 14. novembra 2013 sp. zn. 10 Co 214/2013.

V danom prípade dovolateľ napriek výzvam a poučeniam nezaložil do spisu plnú moc udelenú advokátovi na jeho zastupovanie v dovolacom konaní ani nepožiadaval Centrum o ustanovenie zástupcu pre dovolacie konanie z radov advokátov. V dôsledku toho zostal nedostatok vyššie uvedenej osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.) neodstránený. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolacie konanie zastavil (§ 243c O. s. p. v spojení s § 241 ods. 1 O. s. p. a § 104 ods. 2 O. s. p.)...»

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými námietkami sťažovateľa, s ktorými sa nestotožnil, a preto najvyšší súd konanie o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 10 Co 2014/2013 zo 14. novembra 2013 zastavil. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené

na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 270/2015 zo 4. júna 2015 a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom v jeho odvolaní ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 270/2015 zo 4. júna 2015).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2016